

Nekem akkor a tenger hiányzott, uram, a mélykék, óriási kék, és a lebegő, néha teljesen mozdulatlan fehér sirályok a felszín felett, meg a gyanta szaga, a fenyvesek, a parti fenyvesek enyve, igen, meg hogy csikorogjanak a lábam

28 Szathmári István

SZOZOPOL

alatt a tűzpiros tűlevelek, ez igen, mondtam is az asszonynak, ennek kéne lenni, és néztem ki az eső verte ablakon, de csak a feltört betont láttam, meg néhány elaggott ebet az egyetlen fa alatt, nyár volt, mégis esett kíméletlenül, és ha kimentem, a nyakamba csorgott, hiába húztam be, takargattam bármivel, oda mindig utat talált, igen, és a szél is fújta kitartóan, pedig hittük, vége lesz már ennek, el is mentünk a tóra, hátha így új időszámítás kezdődik, de ott is csak esett, majd tíz fokos volt a levegő, dzsekiben ültem a szobában és hallgattam, hogyan csörögnek az edények odalenn az étterem konyhájában, hát képzelheti, uram, perfekt nyaralás volt késő júniusban, mikor a normális életben hétágra süt a citromsárga nap, de most minden másként tette a dolgát, mi is az asszonnyal, igen, ő durcára fogta a nemjót, én meg mind többet ittam, a gyerek vidéken nyaralt, előttünk még minden, mondogattam néha, de már én se hittem nagyon, csak ültem, az asszony meg csak morgott vagy hallgatott, és az eső esett, áztak a csíkos nyugágyak a füves udvaron, nem messze innen hullámozott a tó, hol sárga volt, hol meg fehér, láttam, ha néha kimentem a szobából, hogy tegyek egy pár kört magam körül.

Hát így indult a nyár, uram, amit annyira vártunk, pólót, sortot vetünk, meg mindenféle krémet, mert lesülhet az ember a kánikulában, meg strandpapucsot persze, a fürdőruha annyira nem érdekelt minket, mivel természetesen szeretjük a fényt, a meleget, minden gönc, szerelés nélkül, tehát megvolt az előkészület, a kellemes izgalom, és hát a test is készült, ugye, egy kis gyúrás, meg szoli, és ott lent az új fazon, morfondírozott is az asszony, hogy most melyiket is vigye, viselje, legyen-e rajta henna, vagy semmi se legyen, úgy szó szerint persze, tanácskoztuk erről, mert ez azért igencsak fontos dolog, uram, és már előre örültem, irigykedve nézik, vagy csodálkozással, jó volt ezt tudni, feszítettem is sokszor, a büszkeség öntött el ilyenkor engem, igen, végigmenni, -vonulni a parton, lazán, lezseren, közben azért regisztrálni, ki, hogyan, mennyire és miért, mert hát ez bennünk van, uram, a kitárulkozás, meg hogy elismertek legyünk, és hogy észre vegyenek, és azt hiszem, sikerült is néha, mert csinos az asszony, és nagyon érzéki tud lenni, és ez még akkor is látszik, amikor bunda van rajta és téli cipő, hát még a tűző, nyári napon, úgy, minden nélkül, és olyan jól csinálja, ért hozzá, akárha ez az egész a legtermészetesebb

lenne, de ismerem, tudom, hogy készül, bemelegít, van hogy otthon a nagyütkör előtt levesz mindent és bámul, bámul bele a pőre magába. De most csak esett reménytelenül, uram, tükkör meg nem volt sehol a rideg szobában, és kongtak lent az edények a panzió konyhájában, és hiába mindez, nem történt semmi, semmi sem.

29

Egyik nap fogtam magam, becsaptam az ajtót, végigmentem a füves udvaron, a cipőm csupa víz és sár volt, eltökélten mentem neki a tájnak, dacolva a hideg, vizes széllel, haladtam elszántan didergő testtel a közeli kocsmába, hol rádió szólt, nyári slágereket énekelt egy rekedt hangú férfi, a söntés üresen tátongott, valami odúból kijött egy fiatal asszony, a kezét a kötényébe fúrta, az arca díszkréten lángolt, mit kér, szólalt meg vékony hangon, és akkor úgy éreztem, majd ő felmelegít, felmelegít engem, és láttam, hogy zihál a melle, a kerek és kemény, ha lehajol, hogy töltsön a pohárba, tényleg, mintha jégcsapok olvadtak volna le rólam vagy bennem, szinte elöntött a meleg, hát ennyi, ennyi is elég már nekem, tűnődtem kicsit, hát igaz, régóta voltam együtt az asszonnyal, és most is ez a rideg, hideg szoba, meg, hogy morcosan ül a fotelban és rajta minden elképzelhető ruha, talán még kesztyűt is hozott és sálat, én még so-hase néztem bele a holmijába, pedig megtettem volna, de féltem, még most is, találok valamit, valamit, ami megzavar engem, tényleg, ami azt mutatja, más is van, igen, és ez nem kellett nekem, nem, de mégis, volt, hogy nem akaródzott visszamenni hozzá, maradni szerettem volna valahol a világok végezetéig, a következőt, mondtam a fiatal asszonynak, és megpróbáltam mélyen a szemébe nézni, de nehezen ment, igen.

Inkább ő nézett belém.

A rúzs fölött apró ékszer csillogott. Sohasem értettem, milyen az, ha kijön, kilóg odabenn, de ez most nem volt érdekes. Éreztem, vörös lett az arcom. Én hajlamos vagyok nem hinni el azt, ami való. Kitartóan nézett, annyira, hogy már kivert a veríték és elfelejtettem, hogy esik az eső, hogy nyár van, és a strandra vágyunk, az apró hullámokra, hogy körülöleljék a testünk.

Álltam. Nem mondtam semmit.

Mint akit lelepleztek végleg. Fogtam az italt és elindultam az ablak melletti asztalhoz. A dzsekim háta süttött. Ezt határozottan regisztráltam.

Voltunk mi ketten. A szájbavalós nő meg én. Hirtelen megszólalt, és a hangja vékony volt megint. Rossz időnk van, mondta. Mit lehet erre válaszolni, uram. Vagy semmit, vagy sokat. Nagyon. Egyedül van, folytatta. És ekkor már tényleg meg kellett szólalnom, de épp ebben a pillanatban nyílt az ajtó és belépett egy másik nyaraló kockás zakóban, bakancsban és

forralt bort rendelt. Ott szürcsölgette a mellettem lévő asztalnál. Nem akartam ideges lenni. Idegesebb. Nehezen ment. Igen. Láttam, meg akar szólítani, és így is lett. Maguk is ott laknak, ahol mi, fordult felém, a konyha fölött. A szájbavalós mereven figyelt. A Rózsában, nyögtem ki. A felesége lent van a kertben és a kertészt keresi, mondta. Valami szürsát éreztem a szívem táján. Mint múltkor, amikor az úszómesterrel cseverésztem. Kortyoltam én is az italból, azaz fölhúztam gyorsan. Még egyet kérnék, legyen szíves, szoltam a nő felé, aki most megmozdult kicsit. Majd kiviszem, volt a válasz, a zakós, bakancsos folytatni akarta, láttam, hogy ilyet, mondta, az idő, június végén. Van itt egy szauna, tette hozzá hirtelen, oda nem esik be az eső, nézzünk be, ők ott lesznek, a műnyárban, igen. A szájbavalós hozta az erőset, ringatta magát kissé, de most már világosan látszott, mégsem annyira fiatal. Azt hittem, a tengerre vágyik, mondta durván, de azért maradt ott egy darabig. A melle a kötény alatt finoman hullámzott, az arca csendesen égett. Honnan tudja, kérdeztem döbbenetben, de már meg is bántam. Fölösleges volt. Idegesen a hajába túrt, sarkon fordult, majd eltűnt az odúban. A rádióból csak úgy ömlött a nyári sláger.

Fel kellett volna kelni. Csinálni valamit.

A zakós, a bakancsos pipát vett elő. És szürcsölgette a már kihűlt, illatos forralt bort. Talán még dél sem lehetett.

Vissza, szuggeráltam, és a pultra tettem a pénzt. A szájbavalós bentről mondott valamit. Viszem a meleget, emeltem meg a hangom, előbb hozza el, kiabált vissza és hangosan felnevetett. Kint az eső már csendesebben esett.

A szoba üres volt. Az ablakhoz léptem és láttam, hogyan áznak a zöld csíkos nyugágyak. Az asszonynak se híre, se hamva. És a kertész se tűnt fel sehol. Rossz érzések kerítettek hatalmukba. Igen. Leültem a fotelba, majd felálltam rögtön. Lent erőteljesen csörögtek az edények. Ebédidő volt. Talán az ebédlőben, gondoltam, ott rálelek. Higgye el, uram, igazából nem hiányzott nekem, mégis, mint valami leállíthatatlan gép, zakatolt az agyam. Pattogott. De odalent se találtam. Csak néhány unatkozó vendég darvadozott ottan. Itt is a nyári slágerek mentek a rádióból. Kék ég, csillogó tenger, örökzöld pálmafák. Micsoda egy nyár. Micsoda.

A folyosón pipafüst terjengett. A bárban bedobtam még egyet és elindultam a szauna felé. Nem tudtam, hol van, csak úgy ösztönösen mentem. Illetve valami dombra emlékeztem, mintha a recepció említette volna. Az eső erősödött. Sárban, latyakban haladtam a késő júniusban. Nem messze tőlem szőlőkertek voltak. Meg lánkra vert kutyák. Emígy a táj szép volt, már-már idillikus. De épült a kedvem. Fokozatosan lefelé.

Az út menti ház kéményéből fehér füstcsík szállt az ég felé.

Testes, fekete madarak tollázkodtak az agyonázott fákon. Ez aztán a csendélet, uram. Nem sok kellett, hogy megálljak, igen. Meg, a kaptató előtt. Azonban mentem, pontosabban, vitt, vitt a lábam. És eszembe jutott a pincérnő pici pontja, kicsi ezüstje a vörös ajka fölött. Meg ahogy nézett rám. Akár egy röntgen, mely kiveséz. De azért földobott, 31 igen. A közelsége. A melege. Az elképzelt combja köze.

Álltam a kőépület előtt. A távolban szakadoztak a felhők. Beléptem, a pultnál fürdőköpenyt adtak. Több szauna volt egymás mellett, amelyek egy tágas előtérből nyíltak. Itt meg csobogók, székek, leterített törülközők, öltözők. Meg pára, kicsapódott gőz. A hatalmas üvegfal előtt pár ember lézengett. Kint továbbra is esett. Egy nagymellű nő sárga fürdőruhában szétterítve feküdt a strandágyon. Halk moraj ülte meg a teret, ami nem tudom, honnan jött. Levetkőztem, magamra terítettem a köpenyt. Nem messze tőlem, a vállfán lógó ruhák alatt, megpillantottam az ismerős bakancsokat. Piros pamut zoknik kandikáltak ki belőlük. Lehet, hogy kalapja is van, gondoltam. Hosszú fécántollal. De hisz ő a kocsmában maradt. Hát, igen, furcsa nap volt ez, uram. Nagyon. Mentem a gőz felé. Hirtelen kicsapódott a szauna ajtaja, egy középkorú férfi jött ki onnan, olyan arccal, mintha sírna. Én legalábbis ilyennek láttam. Mi lesz még, kérdeztem magamtól. Kérdezgettem. Közben folyt rólam a verejték. Intenzíven patakzott lefelé. Elszántam léptem be a fülkébe. Meglepően nagy volt, sok emberrel. Később láttam, egyesek meztelenül gőzöltették magukat. Levetkőztem én is teljesen, ha már ilyen ez a nyár, uram. Egy darabig álltam, majd leültem a rácsos padra. Sütött, szinte égetett. Rákozmásodom, gondoltam, ráégek a hideg júniusban. Megszoktam a félhomályt, már az arcokat is láttam, de távolabb nekem csak árnyékok voltak.

És akkor hirtelen úgy éreztem, valaki nagyon figyel engem. Nem mertem odanézni, uram. Még nem tehettem. Ültem mereven, mint akiben alig van élet. Talán jó is volt így, ebben a tompa tudatlanságban. A megbizonyosodás előtti állapotban. Talán így kellene élni, uram. Mindig valami előtt. De nem lehet ezt órákig csinálni. Oda kellett nézni. Igen. És akkor már tudtam, mit fogok látni. Érdekelt is, meg nem is. Ők voltak hárman. A kertész, az asszony és a szomszéd, akinek a fején mintha kalap lett volna. Egyikünk se biccentett, uram.

És könnyebb lett nekem. Amikor a sejtések valóra válnak, révbe jutnak. Igen. De hát ez se tartott soká. Tarthatott. Föllálltam, fogtam a köpenyem, és még mielőtt kiléptem volna az ajtón, a szemem sarkából láttam az asszony kezét, hogy eltűnik valahová.

Kint szinte támo­lyogtam a világosságtól. A nyár, gondoltam vadul.
A panzió szobájában mosolyogva várt az asszony. Azt mondta, meglátod, hamarosan kisüt a nap. És tényleg, nemsokára hétágra sütött. Fogtuk a cók­mókot és hazautaztunk. Pár nap múlva már Szozopolban voltunk. A vágyott tenger partján. A kavicsos majd homokos strandon. És mintha nem is lett volna semmi. Talán nem is volt, uram.

Hol is hagytam abba? Még csak a kegyvesztettek negyedéből hozták diadalmenetben? Vagy a fülek peremén a muzsika már kicsordult, és alkalmi verseinket búgtuk? Lényeg, hogy amint a hazatérés karjelét megadták, azonnal a védett tömbbe siettem. Átvágtam az emlékműtől zsúfolt téren, beléptem a napfogóktól derengő lakásba, és megettem ezt a szerelemtől bágyadt macskát. A földig érő tükörben figyeltem, hogy ujjaim elvesznek a szőrből, de a gyűrű még világít. Felvettem a kényeztető pózt, éreztem az állat illatát, a szemem sarkából láttam a körömcipőket. A katedra nyelvén hallottam, hogy nem idegen tőlem a halottihoz megejtően hasonlító pompa, és bemozdultam, ahogy lefényképeztél a telefonoddal.

Gál Ferenc 33

TEREPEN

